

XXI
CONCURS
DE CARTES
D'AMOR

Premi de Cartes d'Amor. XXI edició

Calafell 2014

El jurat del XXI Premi de Cartes d'Amor va estar constituït pels següents membres: Serafina Badenas, Carolina Rion, Lluís Tetas i Lola Escoda.

Va actuar de secretària Magda Juncosa. El veredicte del premi va realitzar-se el 23 d'abril de 2014.

Editat amb la col·laboració de:

© dels textos: els autors
© Ajuntament de Calafell

Edició digital: juny de 2014

Edita: Ajuntament de Calafell. Regidoria de Cultura
Av. de la Generalitat, 1 - 43820 Calafell
cultura@calafell.org - www.calafell.cat

PRÒLEG

Aquest llibre conté les Cartes d'Amor presentades a concurs aquest any 2014. Un concurs que a Calafell celebrem tradicionalment per la diada de Sant Jordi, una diada en la qual amor i literatura en són les principals protagonistes.

Actualment ja s'escriuen poques cartes. Les noves tecnologies, internet, i les xarxes socials han canviat completament la manera de relacionar-nos. I han canviat també la manera de seduir, de mostrar el nostre amor a l'altra persona. Ara ja no enviem una carta per dir-li a algú que "t'estimo". Ara enviem un whatsapp, un twitter, o un facebook.

I tanmateix a mi el gènere epistolar em sembla encara molt romàntic. Potser precisament perquè és un gènere antic, trobo que té aquest punt que el fa molt especial. Tan acostumats com estem ara a rebre missatges que no passin de 140 caràcters, quan reps una carta d'amor... sents que alguna cosa diferent està succeint. Potser sóc massa nostàlgica, però a mi les cartes d'amor encara em semblen el gènere més romàntic de tots.

Per això m'alegra que, després de més de 20 edicions, encara hi hagi tanta gent que vulgui participar en el Concurs de Cartes d'Amor, que organitzem des de la Regidoria de Cultura. Totes les cartes que formen part d'aquest llibre són el millor exemple que aquest gènere encara és ben viu. I que el món encara és ben ple de persones romàntiques.

Gaudiu, doncs, de la lectura de totes les cartes d'aquest llibre, ja que cadascuna d'elles conté una història d'amor.

Moltes gràcies a tots els qui heu participat en aquest concurs.

Sandra Suárez
Regidora de Cultura
Ajuntament de Calafell

CARTES GUANYADORES

1r premi. Categoria sènior
EL TEMPS DE LES CIRERES
Josefina Maymó Puig

Anna volguda:

Sí, jo també l'estimaré sempre, el temps de les cireres. De roig encès i a parelles te'n guarnies, juganera, com a boniques arracades les orelles. Les hores per a tu no comptaven i mai no tenies pressa. Amb tu vaig aprendre que no calia anar massa lluny per descobrir meravelles. Mai no agrairé prou el regal de veure't embadalida contemplant un pregadéu amb les seves mans ben juntetes, la bellesa d'un espiadimonis o el pampallugueig d'una cuca de llum sota la teva mirada atenta. Com diu la cançó, però: prou és curt el temps de les cireres!, i ens deixares un dia de juny quan les branques n'eren ben plenes, com gotes de sang i de vida plorant la teva pèrdua. Digue'm, princesa, què és el que tu vas fer perquè la teva presència en aquest món tant m'emplenés, que ara tant em colpeix la teva absència.

Vas arribar amb la tardor, sacsejant sentiments i pors, certeses i creences, amb les teves faccions inconfusibles, la teva singularitat, que deixava a tots els interrogants les portes ben obertes. De la mà enfilàrem corriols i camins costeruts convertint el desconcert inicial en una lluita constant, bonica i gens sobrera, i així fou com entre les punxes dels esbarzers les saboroses móres se'ns oferiren com a recompensa. Va ser tan fàcil estimar-te! Tant! La felicitat amb què gaudies de les petites grans coses que la vida ens ofrena, l'espontaneïtat i l'agraïment, la innocència i la tendresa, l'absència de malícia i aquella capacitat tan teva de despertar tanta estima que em feren contemplar el món amb una mirada més neta, ensenyant-me que són més les semblances que no pas les diferències, que no estem tan lluny, i que tots ens podem arribar a ajudar i a comprendre. Gràcies per la teva virtut inesgotable de sorprendre'm!

T'escric a mà, damisel-la, perquè en la textura del paper hi puguis trobar el relleu de les meves empremtes, gravades amb el capciró d'aquests dits que tant havien acaronat la teva rodona careta, i endreço la meva cal·ligrafia perquè no et sigui fàcil perdre't i puguis entendre els mots més importants d'aquesta conversa. No facis el ronso i no t'espolsis la feina, que ja sé que tot de seguida t'enfarfega; no t'escapoleixis i intenta llegir aquestes lletres que brollen d'un cor que és a vessar d'amor i s'esquerda.

Cridaria el teu nom fins a esgargamellar-me i ho donaria tot per veure't arribar amb els mitjans al garró, la paperina de garrapinyades i la motxilla a l'esquena i acostant-te a mi enriolada dir-me baix-baixet i amb l'esbós d'un somriure a la cara: <<—M'estimes, pare?—>>. Com n'eres, de manyaga!, i si en sabies, de guanyar-me, fent-me la gara-gara! Amb els teus tripijocs i trifulgues hi tenies la mà trencada, i amb la captiva mirada dels teus ulls esgaiats i enxinat, que demanaven amor i que amb amor pagaven.

Saps? M'he fet vell d'ençà que vas anar-te'n. Sóc ja en l'horabaixa, en el capvespre d'aquest llarg viatge. Camino a les palpentes en l'obaga i m'amara la salabor d'aquestes llàgrimes. Se m'escola la vida entre les mans, Anna, i sé que en els punts suspensius que s'obren ara al meu davant podré per fi retrobar-te. Si vam saber vèncer totes les malastrugances i els malfats que

Down, el petit cromosoma, colant-se en la teva genètica jugarer anunciava; si vam ser capaços de fressar el camí perquè els teus petits encerts hi fessin estada i celebrar dia a dia cadascuna de les teves passes; si vaig poder acompanyar-te i tu tot l'amor d'infant em donares, aleshores, Anna volguda, filla estimada, tingues la certesa que el cel és a tocar de casa. Cap a ell alço els ulls per demanar als estels que em guiïn fins a poder abraçar-te. L'oratge m'acaroni la cara, ja em gronxa i m'eleva i sembla transportar-me. És nit de desembre, però jo ja sento l'escalforeta de la teva propera abraçada. Un petó, a reveure i fins ara. Fins sempre, Anna estimada.

Escrit des d'un racó d'aquesta terra

El teu pare

1r premi. Categoria júnior
OH ESTIMAT I DESITJAT PER SOBRE DE TOT!
Martí Casal Pelegrí

La meva desesperació és tan gran per fer-te meu que si no t'aconsegueixo aquest cop patiré dins les meves entranyes un dolor i una decepció tan intensa que fins i tot pot impel·lir-me a deixar-ho córrer per sempre més.

Ja sé que creus que sóc un pesat impetuós, que només et vaig darrere teu pels diners. Bé, en part si haig de ser franc sí que et busco pels diners, però és que estic més pelat que un picaportes. Estudiar s'ha tornat una cosa de rics i el curset d'estiu de director de cinema costa més que un ull de la cara, en el sentit més literal de la paraula.

Amb tot, creu-me quan et dic que només gràcies a tu he viscut les aventures més formidables de la meua vida. Tu em satisfàs com ningú més en aquest món. Et somnio, et persegueixo i et cerco a totes hores. Sense tu la meua existència esdevé fada. Les estacions de l'any són avorrides i la primavera no s'alegra si un Sant Jordi no pots ser meu. No ser mereixedor teu és com esmorzar un cafè amb llet i dues ensaïmades i sentir-se en dejú.

Pots acusar-me de materialista, sí, potser he desvirtuat una mica la passió que sento en tenir-te. Per això precisament volia demanar-te perdó. Certament guanyar-te no és igual que conrear patates, però has d'admetre que la comparativa si no es treu de context no és pas tan dolenta. Jo tinc les meves cabòries que sovint acaben formant part de les meves històries. Llavors, creus que hi ha tanta diferència entre presentar els contes a certàmens literaris com plantar llavors i esperar obtenir els seus fruits?

Estimat premi, no saps que tortuós és el procés de creació mentre se'm fonen les neurones confegint la meua nova collita de contes. Cal trobar inspiració arreu i tenir orelles rere un sospir contingut, d'una confiança confessada d'un estrany a l'interlocutor del seu mòbil en el viatge del bus (quan hom sembla que parli sense que els altres l'hagin d'escoltar), d'un contratemps del veí, d'una desgràcia aliena... Em causa tal grau de desassossec que si no succeeix cap entrecàs el meu humor és francament intolerable. Per no dir de la dificultat de la sembra, quan la recerca en busca del recòndit certamen de modesta dotació on un aficionat com jo et pugui merèixer és una autèntica epopeia. És un món ple de voltors, i malgrat que jo sempre he patit de "concurstitis", és a dir, de concursant compulsiu i em sento com un usurer rapaç, en realitat no he estat molt més que un pardal que s'ha hagut de conformar amb les engrunes dels escriptors rapinyaries i cobdiciosos, que no tenint prou amb el guanys econòmics obtinguts dels seus llibres, es presenten a humils certàmens literaris, sense deixar carnassa per als mediocres amateurs.

Per tot això, t'imploro que em donis una altra oportunitat, i altre cop, tot superant el temible pànic escènic, puguis ser meu de nou. Perquè sense tu, oh estimat premi literari, jo sóc un estudiant més pelat que una rata, que haurà de passar-se l'estiu treballant de repartidor de pizzes per comptes de fer aquell curs del qual t'havia parlat, ja saps i, sí, no és pas d'escriptura, però ningú (menys tu) és perfecte.

Et cobejo immoderadament,

El teu humil participant

FINALISTES CATEGORIA SÈNIOR

NO ET PUC DIR T'ESTIMO, NO EN SABEM ELS MONSTRES, D'AIXÒ **Mònica Farré Termes**

Tu i jo formem part de la mateixa història que s'escriu amb el propòsit d'un final feliç, però la història venç i a mi em fan perdre. Quantes èpoques fa que estem tancats dins la tradició? Després de tants anys he preparat per tu un mar màgic de paraules per revelar-te els secrets que amaga el meu cor atrapat dins la cruel gàbia del temps.

T'escric en solitud. Em reclouen en aquesta presó feta de terra i roques que em castiga dia i nit sense poder-te veure, però des de les entranyes de la foscor més gèlida i negra encara tinc força per fer-te arribar el que sento, princesa. Massa temps arrossegant-me debades amb el pes de la mort que em crema i amb els silencis més gruixuts que es puguin sentir, però avui sí, avui t'invento el conte més meravellós que mai s'hagi creat.

Et poso en escena. Prínceps i nobles arriben a la cort amb els seus millors vestuaris i cavalls per prendre la teva mà. El rei està molt orgullós, és un gran dia per al seu regne i et treu de la teva cel·la d'argent com si presumís de tenir la joia més valuosa que hi ha a dins les muralles. Ho veig tot des de la distància, des del cim més alt que hi ha darrere la vall. Però de cop, en tocar les dotze, el cel ennegreix amb rapidesa i uns terribles llamps i trons confonen el paisatge. El poble queda mut sota el nou aspecte que porta la natura. Tota la terra comença a trontollar amb tanta força que s'emporta el castell cap a dins les mateixes arrels d'on ha crescut: cases, ponts, boscos sencers, granges i tota la cort s'empassen terra enllà, només quedes tu dins de la cúpula de cristall que t'ha protegit de la gran catàstrofe. Surto de la cova que em guarda d'aquesta immensa desgràcia per salvar-te la vida. Vinc cap a tu quan penses que el món se t'acaba i vinc amb la força més potent que el meu ser m'ha donat: volo amb les ales de foc per tallar el vent i la pluja que em noto a l'esquena no m'impedeix avançar. Llavors et veig allà. Em topo amb els ulls més transparents que mai hagi vist...

I és en aquest moment quan em pregunto qui sóc jo per desitjar-te si la meua mirada ja et fereix. I és aquesta pell freda que és tan meua que detesto, i són aquestes mans de paper d'estrassa que no gosen ni tocar-te per no fer-te mal, i aquestes punxes com a espines que duc fora de mi i que se'm claven tan endins quan et veig sense tenir-te, que t'han de dir tantes coses encara...

Et vull quan t'imagino amb la mirada delicada somiant que el temps s'atura, quan regales valentia per fer el camí que et porta cap a mi, et vull quan t'endevino un respirar d'esperança que xiuxiueja més enllà de tu. Quan et tinc davant per un moment, et miro i et veig més forta que cap muntanya que mai hagi pogut trepitjar, ets més brillant que el sol quan acarona el món, més dolça que el vent bressolant les fulles, més tendre que un estol d'estels desfilant per lluir...

Se m'esgoten les paraules, la força, l'enginy. No em queda res i faria l'impossible, fins i tot m'arrencaria la pell, la canviaria, seria algú altre si així pogués estar amb tu; podria embogir. Però no em queda res, només em tinc el cor per fer-te entendre que et desitjo més que ningú. I és per això que avui crido tan fort, perquè sentis que puc ser la fera que mati els dolents, i amb les

urpes i dents construir-te el palau més preciós que pugui existir, puc ser el monstre que et separi dels cavallers d'espasa valenta que et vulguin només per riquesa, puc ser l'esclat de foc recollint-te d'aquesta solitud que et tremola per dins, puc ser les ales que et facin volar per tot el paradís, la força que et tregui del regnat que t'han fet a desmesura, la ràbia, la màgia i el descontrol: tot per tenir-te amb mi.

Em moro. Tres-cents seixanta-quatre dies: no és un preu massa alt el que estic pagant? El moment més feliç i el més desesperant concentrats en un sol dia. Te n'adones? Tot està escrit per nosaltres: poder veure't un instant i morir després, i esperar un any més... i ara el temps ja se m'acaba. Pots sentir el meu batec quan mor per tu? Sents què crida el cor de la bèstia? Tot s'atura i noto que m'apago com s'apaga un ble cremant el seu últim alè endut pel vent. I és aquí, a dins la mort, on duc l'explosió del desig que et tinc, amor. No et puc dir t'estimo, no en sabem els monstres, d'això, pren la rosa que neixi i ho comprendràs tot... i després fuig amb mi, vida meva, fuig amb mi i expliquem-ho al món.

Drac

TERÀPIA

Anna Folch Bartrolí

AMOR, AMOR!,

Ai!, amor meu, boig. Agosarat. Imprudent. Quina insensatesa, la d'avui! Com m'he atrevit? Com ens hem atrevit a estimar-nos allà al mig del carrer? Just davant d'aquella filera de japonesos que retrataven la Pedrera i al costat de la meva germana. Pobra Marta!, sempre vetllant per mi!

Aquest matí la Marta m'ha obligat a sortir de casa. Feia dies que no ho feia. Hem baixat passejant pel passeig de Gràcia i en arribar al carrer Provença ens hem aturat a mirar les obres des del darrere de la tanca groga que barrava el pas. Llavors t'he vist a dins de la rasa, tors nu, morè, sense camisa. Pèl al pit. Drac tatuat a l'espatlla esquerra. La nit als ulls i pols d'estrelles als cabells i he sentit la teva veu ennuvolada que cantussejava *Lágrimas negras*. Has aixecat els ulls i m'has mirat i admirat, i he quedat atrapada per la teva intensitat, i, cega, m'he acostat a tu, i, com una adolescent, m'he enfonsat dins de l'obra. No ens han calgut paraules. Ens hem abraçat: peus, cames, boques, mans, cabells... s'han lligat i deslligat en un remolí pertorbador. I rodolant ens hem enfonsat en la terra humida, he sentit la fredor del sòl de Barcelona a la meva esquena i l'escalfor de les teves mans al pit mentre em descordaves amb gosadia el vestit. Olor de cervesa i mel. I he tancat els ulls i m'he oblidat de mi, de la Marta, dels turistes... I ens hem tornat invisibles!

Invisible és el que sóc des de fa un any. Des que un cotxe vermell va passar fora de temps i es va endur el meu home i amb ell, la meva vida. La mort ho va capgirar tot. Sí, sóc vídua, em costa de dir, em costa d'acceptar aquesta realitat per això em cal escriure-la, per aprendre-la, per saber-la. Ell també tenia pols d'estrelles al cabells i als ulls la gosadia de viure. Saps quin va ser el meu llit nupcial? Un banc de pedra! Sí, vam fer l'amor per primera vegada en uns jardins, una matinada de Sant Joan... Bojos, insensats, però feliços.

És de nit i estic sola a casa, si escric el deliri d'avui és per reviure i reconèixer-me. Sé que aquesta carta no t'arribarà mai i es perdrà en el fons del calaix com totes les altres. Ho faig perquè necessito tornar a ser jo i només a través de les paraules ho aconseguixo. Tinc la família i els amics preocupats, ningú no em deixa de petja, tenen por. Por que faci alguna bestiesa. Pobres! No, amor, mentre et trobi i t'escrigui em mantindré viva.

Han passat les hores. Estic cansada. Demà et tornaré a buscar i sé que en un lloc o altre, en el més inesperat, ens trobarem i ens estimarem. Fins llavors, bona nit, amor, bona nit.

LO QUE TE ESCRIBÍ MIENTRAS AÚN SABIAS

Clara Corrales Perez

Mi vida,

Te escribo para decirte todo lo que de aquí poco olvidaré.

No quiero ni pensar lo vacía que quedará mi mente una vez mis recuerdos me abandonen como el pajarillo que abandona el nido.

No quiero olvidar los más de cincuenta años a tu lado, como, cuando solo contábamos con unos pocos años, llegaste a mi corazón enamorándome de tal forma que mis ojos no veían más allá de los tuyos.

Cuantos momentos felices. Nuestros hijos, aunque bromeé diciendo que solo los tres primeros son míos es eso, solo una broma y quiero tanto al primero como al último.

Durante todos los años a mi lado has sido mi amiga, mi confidente, mi amante y la persona que complementa todo mi ser.

Por eso te pido perdón porqué habrá días en los que no recuerde quien eres y los que no recuerde ni siquiera quien soy yo.

Llegará un día en que para mi despertarme sea más una rutina que una alegría y el hecho de tenerte a mi lado no me reconforte, ni siquiera me importe el hecho que seas tu o cualquier otra persona que me ayude a cubrir mis necesidades.

Me hiere el alma pensar que eso pueda pasar, pero sabemos que es la evolución, no lo digo yo, lo dicen los expertos y mi corazón se parte al pensar que tu estarás al otro lado sufriendo toda esa insensibilidad, queriéndome, incondicionalmente, como siempre lo has hecho.

Seguramente olvidaré el significado de la palabra te quiero, incluso puede que olvide la palabra en si.

Por eso quiero, mediante esta carta decirte lo mucho que te quiero y te necesito. Quiero que sepas que aun cuando no recuerde tu nombre, allá donde quiera que esté mi alma yo te seguiré queriendo.

Quiero que cuando me mires recuerdes todas las veces que te he besado y puedas disfrutar recordando cada caricia.

Por eso voy a esconder esta carta, en un lugar que pronto olvidaré, para que un día tu la encuentres, cuando creas todo perdido y olvidado y puedas volver a sonreír. Se que no podré apreciarlo entonces pero disfruto imaginando ahora el momento. No llores, por favor, no es mi intención hacerte sentir triste, solo quiero que seas feliz.

Guarda esta carta y siempre que sientas que no puedes más, que estás al límite léela para que puedas recordar lo mucho que te quiero.

Y solo me queda la esperanza que algún día, en algún lugar volvamos a encontrarnos y mi amor dormido despierte porque liberado de mi cuerpo material no habrá barreras que me impidan recordar para siempre que has sido y serás la mejor y única mujer de mi vida.

Te quiero en esta vida y para siempre.

AQUELLA NIT DE NOVEMBRE

Gisela Guitart Font

Fa temps que et vull explicar una cosa. Si no ho he fet fins ara era perquè em feia por recordar. Però et mereixes una explicació de la meva marxa...

Aquella nit de novembre vaig ser l'única a baixar del tren en aquella estació plena d'encant. Enmig de la gèlida foscor em sentia sola, buida..., m'havia passat tot el trajecte jugant amb pensaments on ella n'era l'única protagonista; els seus ulls color ametlla, el seu somriure d'orgull fingit, els seus llavis de maduixa acariciant-se per deixar pas a la seva veu tendra... Només ella.

Vaig arribar amb pas tranquil a casa. Vaig assaborir cada passa fins a la nostra habitació, respirant encara el seu perfum de vainilla. No vaig tenir ni esma de desvestir-me, només tenia ganes de ficar-me dins el llit i amagar-me de la resta del món sota aquells llençols de franel·la. Trobar la seva pell fina acotxada entre els meus braços, els seus sospirs de somni profund escalfant-me les mans, el ritme del seu cor balancejant els nostres cossos com si fossin només un. Però ella no hi era... Vaig agafar el seu coixí i el vaig arraulir fort contra el meu pit, desitjant que ella, fos on fos, notés aquella abraçada amb un tímid somriure tintat de records i li agafessin unes ganes boges de tornar al meu costat; a omplir el buit d'aquell matalàs que només cedia a la silueta del seu cos.

Ella no va tornar. L'havia perdut enmig de la gentada entre els plataners de la rambla de les flors. L'havia perdut per hipòcrita, per oblidar-me de demostrar-li cada matí que important i necessària que era per a la meva existència. I també, que me l'estimava més que a res i com mai ho havia fet amb ningú. Ens havíem fet tant de mal, que després d'una petita discussió, amb tan sols una mirada, vam saber que tot allò havia arribat al seu final. Ja feia mesos que l'enyorava quan vas aparèixer tu. Tu i la teva senzillesa perfecta... No em vas fer cap pregunta. Tampoc em vas jutjar. Simplement vas quedar-te al meu costat per cuidar-me i mimar-me, i intentar que tornés a somriure. Quasi ho aconseguies. Per un moment vaig creure'm que podria tornar a ser feliç amb algú altre, però m'he adonat que no. M'he adonat que ho donaria tot, absolutament tot, només per poder tornar a sentir-la a prop. Per reviure cada segon al seu costat; mirades de complicitat rere el retrovisor, abraçades a les fosques per entrar en calor, tardes i nits de pel·lícules a mitges sobre el sofà desgastat, fotografies de felicitat entre vinyes i arbredes, silencis sobreeixits de música enmig del nostre estimat Born, nits en vetlla amagant-nos del fred i de la boira dins el llit, cartes d'amor banyades de dolçor, carícies que et toquen el cor...

Per això he marxat... Necessito trobar-la, veure-la, sentir la seva veu una altra vegada, observar-la durant hores, memoritzar el seu somriure, trobar-me la seva mirada. Faré 365 voltes al món si fa falta, però la trobaré. Et semblarà una bogeria, aquesta escapada, potser ho és... Ella segur que ha refet la seva vida amb un home que li ha sabut donar la tranquil·litat que jo no vaig saber donar-li, l'anhelada casa. La trobaré a les portes d'una petita escola acollidora, amb una bossa plena de croissants de xocolata per als seus nens que sortiran corrents embogits d'alegria per saltar-li als braços i fondre's en una abraçada càlida, com les que em regalava a mi cada matí. Em quedaré paralizada, enamorada d'aquella imatge que pensava que algun dia compartiríem. No crec que sigui prou forta com per atrevir-me a acostar-m'hi a saludar-la, però almenys sabré que està bé, que és feliç, tot i que no sigui amb mi.

VIVIR SIN TI

Laura Crego Ortega

Mi amor...

Te sorprenderá recibir esta carta, sabes que no acostumbro a escribirte desde que éramos críos y te iba dejando cartitas escondidas en tu mochila, aunque bien sabes que como mejor me expreso es plasmando sobre un papel lo que siento, con la intensidad de cada palabra desde lo más profundo para ti, sólo para ti.

Han pasado ya estos largos meses, meses en los que he aprendido a vivir sin ti, sin tus besos, tus caricias, nuestras largas y apasionadas noches sin dormir, sin esa forma de arroparme al acostarme y esa delicadeza y cariño al despertarme acompañado con cada TE QUIERO... todo este tiempo no ha sido fácil, además de no tenerte, he tenido que aprender a ser independiente, a vivir mi día a día sin mi cómplice y compañero y lo más duro, a esconder mis sentimientos para que la distancia no siguiera haciéndonos más daño...tenías que estar centrado en aquello que más querías, tu ilusión, tu sueño, aunque después de cada llamada me escondiera tras la almohada, sin poder reprimir mis lágrimas hasta quedar dormida en la más triste oscuridad...

Y al fin se acerca el momento, ¡ya queda menos para verte de nuevo! Me dicen que tengo mejor cara, estoy más alegre y animada, más yo...y todo es gracias a ti, te empiezo a sentir cerca... tú, el que me hace reír sin fin haciendo que me desprenda de la tristeza... y es que lo que me haces sentir sobrepasa mi corazón...

Vuelve y acompáñame... ayúdame a cumplir mis sueños... no quiero volver a la realidad si no es contigo... desbordas mis sentimientos con el simple roce de tus manos en mi cuerpo, eres mi vida, mi calma, mi todo, solo me inspiras tú...

Los días pasan y necesito volver a susurrarte al oído muy bajito que te quiero, mientras mis labios rozan suavemente tu piel y me baño en tu perfume... solo tuyo...que despiertan mis pasiones más secretas.

Juntos construiremos sueños.... esos sueños que quedaron suspendidos tras tu marcha...quiero tener tú mirada en este preciso instante, duele tanto tu ausencia amor...créeme si te digo que nadie te amará como lo hago yo.

En esta noche vacía y oscura me atrapan los recuerdos que se fueron tras de ti y necesito que me prometas que no volveré a ver un solo amanecer sin ti... eres el equilibrio perfecto en el que todo puede ser posible, no me sobra ni me falta nada contigo, pero no me faltes más amor... quedémonos por siempre tú y yo...

Te quiero, te quiero...TE QUIERO

PARANOIAS

Isabel Garcia Viñao

Querido doctor:

El motivo de esta carta no va a ser otro que intentar explicarle con un poco de claridad mis pensamientos de locura. Verlo con bata en su consulta anula mi capacidad y me turba. Además, “los sana-cabezas” siempre me han dado respeto y los he querido tener cuanto más lejos mejor. Pero usted es distinto. A usted necesito tenerlo cerca. Por eso, cuando me dice que va a darme el alta por considerarme curada de mis paranoias, empiezo a contarle batallitas llenas de incoherencias con el único objetivo de verlo de vez en cuando.

No piense que la primera vez que lo vi fue en su consulta. No, no. Lo conocí en un restaurante francés llamado “La part des anges” de Oloron. Al oír que en la mesa de al lado alguien hablaba español, agudicé el oído. Luego, miré con disimuló. Y al verlo... ¡ay de mí! Nada más verlo y coincidir justamente con su mirada sentí una atracción sublime. Intenté escuchar y oí que trabajaba de psiquiatra en el Hospital Miguel Servet de Zaragoza. Me alegré, pues siendo yo zaragozana, podría acudir a ese centro. Desde ese día, el poco amor que me quedaba hacia mi compañero con el cual estaba comiendo se esfumó como por arte de magia y fue usted el que pasó a poblar mi cabeza con pensamientos de amor obsesivo. Y por desgracia, desde ese día, tengo que amarlo más en la ausencia que en la presencia.

Para poder llegar a su consulta, di mil vueltas a la cabeza para saber cuál podría ser la forma. Llegar hasta usted podría ser complicado. Pero la atracción que sentí nada más verlo me llenó de amor y el amor me colmó de ideas, todas ellas relacionadas con su profesión. Debía cambiar el comportamiento ante mi familia, ante mis amigos, ante mi médico y ante cualquier persona para que pensarán que mi cabeza no funcionaba bien. Surgieron por mi boca alucinaciones, delirios; cambié mi personalidad; manifesté pensamientos desorganizados y comportamientos extraños;... Vaya que, para poder mostrar un desorden mental grave, tuve que empaparme varios libros que hablaran de la sintomatología propia de los psicopáticos para que el médico de familia me derivara a usted y como una verdadera Talía representar el papel de estar tocada de la cabeza.

Y fíjese, doctor, tanto, tanto me he metido en el tema del trastorno psicopático que a veces pienso que es verdad que me estoy volviendo loca, pero de amor. El amor que siento me hace perder el contacto con la realidad. Sueño con usted dormida y, por supuesto, a todas las horas, despierta. En mis obsesiones, paseamos cogidos de la mano entre nubes rojas llenas de pasión, me abraza con la fuerza de dos soles, me descuelga estrellas brillantes que enreda en mis cabellos, saltamos joyales entre constelaciones, me acuesta por las noches en el vientre de la luna creciente, y allí, con su cuerpo rozando el mío, nos quedamos dormidos. ¿Y sabe qué siento? Un cosquilleo tierno como si varios ciempiés danzaran en mi estómago con sus patas bañadas en caramelo.

Pero como excelente profesional que es, lo que más temo es cuando me mira a los ojos. Se dice que los ojos expresan todo y pienso que puede descubrir el teatro que represento en su consulta con tal de volverlo a ver. A veces se acerca a mí cuando le hablo para descubrir mi grado de alucinaciones, comprobando las variaciones de mis iris y retinas. Y eso me da miedo, doctor de mi corazón, pues he leído que, cuando una persona sufre de paranoias, los ojos se alteran, se aprecian más saltones, como si quisieran

saltar de las órbitas hasta los zapatos, rojizos y mirando a un infinito inexistente. Cuando se aproxima, tengo la loca tentación de abrazarlo y comérmelo a besos. El amor tan fuerte que vive en mí es el germen que me causa este desorden mental que elimina todo a mi alrededor, porque, en este momento, usted es todo lo que necesito en la vida. Todo lo suyo adquiere sentido en mi interior, se asienta en mi corazón: su voz, sus gestos, su imagen se va dimensionando,... porque usted es mi presente continuo, continuo, continuo.

Me gusta su forma de mirarme, a veces, ladeada, como por el retrovisor, con su media sonrisa entre profesional y tierna. Su presencia en mí ha tomado forma, aquí, allí, allá, en cualquier parte: leyendo en un café el periódico, en una pinacoteca o en una iglesia poniendo en práctica mis conocimientos en hagiografía, bajo un alero esperando que la lluvia amaine, en mis prácticas de laboratorio, viendo viajar las nubes, montada en el ascensor de casa,... en un largo e interminable etcétera. Y es que lo que me está ocurriendo doctor es que lo he hecho parte necesaria en mi vida.

Ojalá no esté en lo cierto, pero intuyo que hoy pueda ser la última consulta. En el último informe expresaba que no tengo ninguna paranoia y que supone lo que me está pasando.

Bueno, todo lo que le digo en esta carta es lo que no me atrevo a decirle en persona. Hoy voy a ser valiente y tan pronto como me entregue en un sobre el informe de mi estado, yo le entregaré otro, con esta declaración de amor, lacrado con mil besos. Le pido que sea sincero conmigo y le informo que puede hacer uso de mi móvil que está escrito en mi expediente. Porque doctor, dígame, ese brillo tan especial en sus ojos y esas miradas intensas que me dedica, ¿acaso son también fruto de mi imaginación?

Con todo mi amor,

AMOR DE COLEGIO

Juan Carlos Perez Lopez

Mi querida señorita Mamen: sé que esta carta no va a encontrar su buzón, que va a quedar como huérfana. Pero necesito escribirla sin falta. Porque con cada letra que escribo dejo latir mi corazón y sentir a mi cuerpo como nunca antes lo hicieron.

<<Eres muy rarito, y un fastidio, con lo bien que se está en la cama...>>, me decía él cada mañana, cuando lo despertaba. Él no comprendía el porqué yo siempre quería llegar no de los primeros, sino el primero al cole. << Jolín, ¿por qué tenemos que llegar tan temprano y pasar tanto frío?, me preguntaba con su voz de pito y zapateando con enfado. Yo no le echaba cuentas; ni aunque lloviese a cantaros. Lo primero era lo primero: llegar antes de que abriesen las puertas del colegio.

Antes de salir de casa, yo comprobaba que no le faltase ningún libro en la maleta y le metía en ella la merienda, pues era un despistadillo, como yo; cosas de la genética compartida. Eso sí: no tenía en cuenta sus quejas. << ¡¿Por qué tenemos que irnos tan temprano?!>> Me preguntaba con mucho genio. <<Porque es mejor esperar a que te esperen y porque cuando uno llega tarde a los sitios siempre se pierde lo mejor; ya lo entenderás cuando seas más grande>>. Le respondía. Me miraba con resignación y se encogía de hombros.

No me importaba madrugar por usted, y eso que muchas noches me las pasaba en vela, contemplando la imagen de su cara, tan linda, proyectada por mi imaginación delante de mis ojos, siempre como platos para no perder detalle de sus facciones de princesa, que fueron grabadas en mi cabeza a fuerza de mirarla como un bobo, que supongo que usted lo notaría, aunque nunca me dijo nada; estaría acostumbrada a esas miradas de arrapiezos enamoradizos. Tal vez si me hubiera dicho algo me habría ruborizado; no sé.

Hiciese frío o calor, lloviese o nevase, pintase el cielo de azul o estuviese cubierto de negros nubarrones, siempre estábamos allí antes que nadie, y eso ya significaba para mí tener una jornada clara y soleada por más que hiciese un día de perros. El camino que me separaba del momento de verla de nuevo lo hacía con el corazón acelerado, con el alma en vilo, pensando que hubiese llegado antes que yo. Quizá acuciado por ese temor, me echaba carreras simbólicas hasta con el carromato del panadero, sin importarme el esfuerzo ni alguna que otra caída que sufrí. Todo merecía la pena, dolor y cansancio, si con ello lograba adelantarme unos minutos a su llegada. Porque lo importante era verla llegar, tan joven y bella, contemplarla antes de que entrase, toda una suerte en el aire difícil de controlar, pues usted no tenía hora fija de llegar. A veces acudía en coche. Cuando yo reconocía el ruido del motor en la distancia, los nervios me borboritaban en el estómago como garbanzos en un perol de agua hirviendo; hasta me subía la temperatura, el ansia por verla un día más dejándome abandonado, sin importarme lo más mínimo, casi en un estado febril, pues yo iba al cole hasta con fiebre. No lo sabe, pero mientras usted aparcaba yo rezaba para ver si Dios me ofrecía la gracia de que usted dejara al descubierto sus rodillas al descender del auto. Pero de igual modo, era una gozada verla llegar andando. En los días de niebla era un espectáculo impagable ver cómo emergía como una diosa de entre la nubes que parecían haber descendido a ras de suelo para servirle de alfombra, con esa elegancia que usted se gastaba al andar, sus caderas dibujando en el aire un vaivén con el que me dejaba tan hipnotizado que si me lo hubiera pedido yo habría ladrado, convertido sin remedio en su perrillo faldero. Porque yo quedaba embrujado, extasiado... soñando con respirar el aliento de usted

cuando pasaba cerca de mí y me daba los buenos días. Pero siempre estaba el peque para fastidiar el momento; para sacarme de mi delirio, en el que me recreaba cuanto podía.

Jamás olvidaré la última vez que la vi. Usted estaba en el patio. Habían finalizado las clases. Con ternura, se inclinó hacia él y le dio un beso, el que yo hubiera querido para mí. Él me dijo emocionado: <<La señorita Mamen se marcha a otro colegio>>

Nunca más fue igual acompañar a mi nieto a la escuela, porque, por más que le cueste creerlo, la venero desde que comprobé cómo usted derramaba amor sobre sus alumnos.

Siempre suyo.

AQUELLA PARAULA QUE MAI ENS VAM DIR

Montserrat Termes Arcarons

Amb la fotografia del ball del fanalet a les mans, et contemplo amb la mateixa mirada de sempre. Veig en tu aquella pell blanca i fina, de cara pigada amb uns ulls de color verd intens, cabells castanys, suaus al tacte quan els meus dits s'enfonsaven i quedaven enredats dins d'ells. Han passat tants anys...

Estimat amor, amor de la meua vida:

Et voldria dir tantes coses... Amb aquesta carta et vull fer arribar tots aquells sentiments encara tan presents i tan vius dins meu. Vull fer-te saber que la meua ànima em pesa i em fa mal pels records, però el cor el tinc carregat de tot un munt d'emocions viscudes juntament amb tu. Recordo totes i cada una de les tardes de diumenge asseguts a les butaques d'aquell vell cinema del poble. Les nostres mans enllaçades i el meu cap de llargs i esbullats cabells, recollits amb dues trenes, reposant sobre la teua espatlla. Aquells petons robats més saborosos que la millor mel. Rememoro la nostra cançó predilecta, lenta, que donava pas que ens abraçéssim quedant encerclats ben fort i esperant que aquell moment, aquell lapse, quedés atrapat i aturat en el temps.

Reconstrueixo les cartes intercanviades primer al pati de l'escola i, uns anys més tard, dalt l'autobús en l'època de l'institut. I a dalt d'aquest autobús, a l'anada al matí o a la tornada al vespre, mentre jo seia al seient del davant i tu al de darrere, tota la petita distància que provocaven uns quants seients estava marcada per la unió de les nostres lletres, que el mateix temps, deixaven que volés la nostra imaginació. I mentre aquell autobús anava i venia, també venien i anaven els nostres sentiments en forma de cors dibuixats. Paraules boniques, plenes de tendresa, de passió, fascinació; paraules posades sobre papers arrugats, escrites de pressa i amb lletra menuda. Em revelaven tota la temptació i atracció, però a la vegada em portaven a l'abric d'un bestial embogiment per l'anhel de tenir-te. Amor: la paraula que tantes i tantes vegades llegíem i que anava acompanyada d'una muntanya plena de quilos d'una innocència que encara portàvem damunt nostre.

Cada 23 d'abril trec la rosa del teu record, la flor que em vas deixar gravada amb foc i que guardo dins la fondalada del meu cervell. Aquest dia llueix com la rosa més maca, fresca i formosa. És una rosa que mai mor, l'única entre totes que no s'ha marcit. La miro amb tot l'amor que encara em queda.

Amor, m'emociona pensar en el que hagués pogut ser i no va passar. Imagino el que hauria pogut ser i no ha estat. Em desespera sentir on podríem haver arribat, el que hauríem aconseguit i no vam prendre. M'angoixa i em revela saber el que volíem i no vam fer: anar molt més enllà...

El teu record mai s'apagarà, és una força que em reté, que m'empeny i m'atrapa. Des de la distància et noto molt a prop i a les hores baixes sempre ets present amb mi. Amor únic, amor sincer, amor lleial i vertader. Molts anys marcats per aquest desig, per la il·lusió, pels somnis d'un futur que ens quedava encara massa lluny.

I ara, des d'aquesta maduresa que visc, et faig arribar el més gran dels meus sentiments. Amb la desesperació i la fal·lera que s'allotgen en el meu ésser, et

dic que et busco i et buscaré. No em penso rendir. Si cal, aniré cap a la més fosca profunditat, la més gran obertura, m'enfondiré i escorcollaré fins a l'últim alè que em quedi... I quan tingui els teus ulls verds al meu davant, per molt que em costi i que la veu em surti trèmula, des d'aquesta maduresa, força i experiència que la vida m'ha donat, et diré aquella paraula que tan sols té set lletres i que sembla mentida però que mai ens vam dir: t'estimo.

FINALISTES CATEGORIA JÚNIOR

MI QUERIDA MIGUITA DE PAN Aina Casal Pelegrí

Ya ha pasado un día más sin verte ni hablarte y yo estoy incompleto sin ti. Cuando evoco tu imagen, que es siempre, te tengo pegadita a mí, tras mis trazos. No conozco otra forma de imaginarme el mundo de dibujar los sueños y de escribirte dulces poemas.

Si dudo o erro, tú siempre estás allí, para darme otra oportunidad que me ayude a superarme y hacer las cosas mejor. Y así, nuestros días han ido transcurriendo al unísono, prácticamente inseparables. Pero nada es para siempre e incluso los inmortales pueden tener un fin. Tú y yo fuimos concebidos como la pareja ideal. Ambos nos complementamos. Yo, sin ti, pierdo mi razón de ser, como tú sin mí.

Jamás me imaginé pidiéndote nada semejante, pero los infortunios que nos deparan los derroteros de nuestra existencia son tan impredecibles... ¿Quién iba a imaginar que yo llegaría a estar tan acabado y tú tan igualita al primer día? No podemos negar la realidad y lo cierto es que cada día que pasa yo estoy más exiguo.

Es precisamente por este motivo que te ruego que te busques a otro, ahora que aún puedes. En clase he visto que hay muchos posibles candidatos. No me vengas con que quieres estar conmigo hasta el final porque entonces ya será demasiado tarde para ti. Te quedarás sola y desdeñada en un rincón del cajón, junto con las ceras de colores.

Marina empezará a escribir con un bolígrafo y no querrá saber nada más de ti. Ya se veía venir que esta niña era demasiado pulida y no se equivocaba casi nunca. Pocos borrones y cuentas nuevas, siempre le salían las divisiones a la primera y ¡qué letra tan bella! Desde que su mamá le prometió que si seguía así le compraría un Paper Mate, que casi ni te ha usado. Así que hazme el favor, déjate caer del pupitre y escóndete bajo el zapato del zoquete de su compañero. Usa un Staedtler de grafito del 01 que no es nada malo y sin goma incorporada (más pronto es un tipo bastante blando) y seguro que a su lado pasarás buenos ratos borrando y borrando todos sus torpes garabatos.

Te quiero y siempre te recordaré, mi gomita de Milán.

Tuyo,

Tu lápiz Staedtler Noris 120H

M'AGRADARIA SER PER A TU...

Iker Martos Juan

M'agradaria fer-te un poema, escriure unes paraules per dir-te que quan et veig passar per al meu costat amb el teu somriure, el meu cor s'il·lumina de felicitat. Voldria passejar amb tu de la mà a la vora del mar mirant les estrelles, sentint el soroll de les onades mentre l'aigua salada ens fa pessigolles als peus.

M'agradaria ser per a tu poeta, però només tinc 10 anys.

M'agradaria cantar-te una cançó i dir-te que al teu costat tot és fantàstic i fabulós, que jo vull fer un viatge amb tu. Que hem de viure ben desperts i no mirar cap enrere mai, per poder avançar. Com diu la cançó, aixecaré el cap i ompliré el pit perquè m'estimis, perquè l'amor és fort i resplendent i hem de ser valents. Vull viure moltes aventures i vull viure-les amb tu, i sé que tu també ho vols. Perquè tothom vol sentir amor i tenir el cor ple de joia, però per aconseguir-ho sempre s'ha de lluitar. Jo ho faré per tu perquè et vull al meu costat.

M'agradaria ser per a tu cantant, però només tinc 10 anys.

Fa temps que som amics, fa temps que compartim hores de joc al pati de la nostra escola, fa temps que et miro a classe asseguda a prop meu. De vegades parlem, altres vegades ens barallem, però, encara que faci veure que no m'importes, la veritat és que m'agrades molt.

Encara que passi el temps vull que sàpigues que la nostra amistat no desapareixerà i quan siguem grans i ja no anem junts a l'escola seguirem sent per sempre companys i amics del cor.

M'agradaria ser-ho tot per a tu, però només tinc 10 anys.

HOLA CARIÑO

Andrea Cervera Márquez

Hola cariño:

Espero que te encuentres bien y confío que ninguna lágrima salga de esos ojos tan bonitos que tienes. Deseo que esta humilde carta sea lo suficiente para mostrarte lo mucho que te amo.

“Buenos días, preciosa” susurraría a tu oído nada más despertarme. Te comería a besos para luego darme cuenta que solamente te estás haciendo la dormida. Vería cómo una sonrisa pícaro se dibuja en tu bello rostro y tus ojos se abren para observarme. Entonces, podría decirte lo mucho que te amo, lo mucho que te deseo y lo mucho que me haces falta. Porque no puedo estar a tu lado. Cada noche me encierro en mi habitación pensando que algún día te hallaré tumbada en mi cama. Pero eso no es más que una fuerte ilusión que late tan triste como mi corazón. Una ilusión que permanecerá a lo largo de mi vida.

Muchas veces sueño que duermes conmigo, abrazándome por mi espalda como queriendo protegerme de todo lo malo. Sintiendo, falsamente, cómo tu cuerpo se arrima al mío, concediéndome el mejor calor humano. Y es cuando escucho un “Buenos días, mi niña” que en mi rostro se dibuja una sonrisa al pensar que viene de tus propios labios. Pero luego me doy cuenta que el culpable de mi desvelo no es más que el despertador, tan ruidoso como siempre. Y entonces, ya no te hallo a mi lado. Esa falsa ilusión de ti misma desaparece como polvo en el viento. Son anhelos que mi mente crea para darme cuenta de lo mucho que me haces falta a mi lado.

Mi vida, siempre pienso que algún día estaremos juntas. Ver como la rivalidad indirecta de nuestros padres cesa para mirarnos con otros ojos y aceptar nuestro amor. Así podremos saber lo que es tener el amor de tu vida al lado, compartir risas y sollozos; abrazos y besos. Podría decírtelo todo con solo una mirada y ver cómo tus dulces mejillas adoptan un color rojizo, haciendo tu rostro más bondadoso y brindándote un aire de niña pequeña. Entonces, notar cómo una incontrolable sonrisa se dibuja en mi rostro al escuchar de tus labios un “Te amo, mi niña preciosa”. Porque te quiero, te quiero con locura, mi amor. Jamás hubiese encontrado ni encontraré una mejor que tú porque, cariño, tú eres la perfección que le faltaba a mi vida.

Por eso, deseo coger el primer avión e ir en tu busca y si hace falta lanzarme al agua e ir a nado. Pero tu negación es más por mi bien que por el tuyo. Tienes miedo que me hagan daño pero de igual forma yo que te lo hagan a ti. Porque cada día te imagino allá encerrada en tu cuarto, indefensa y sin poder salir. Cuánto deseo poder ir allá, colarme por tu ventana y, mientras duermes, besar tu frente. Quedarme a tu lado y observar cómo duerme mi diosa esperando que una simple y humilde mortal vaya a rescatarla. Cuánto anhelo acurrucarme en tu pecho y, mientras beso tu cuello, susurrarte un “Siempre estaré a tu lado, jamás me separaré de ti porque tú eres la única pieza que buscaba”.

Preciosa, nuestro amor es tan fuerte que podrá superar la distancia que nos separa. Estoy dispuesta a hacer todo lo posible e imposible para poder estar a tu lado, sentir cómo tus brazos rodean mi cuerpo y cómo tus labios sellan los

míos. Y es que a cada momento pienso cómo será tu llegada. Me imagino en el aeropuerto, caminando de lado a lado pensando que en pocos minutos aparecerá el amor de mi vida, la chica por la que estoy locamente enamorada. Y entonces, en cuanto alzada la mirada, podré ver que mi preciosa novia ya está aquí, en Barcelona.

Y es que, mi amor, me estoy dando cuenta que sin ti no puedo vivir. Me has conocido con la oscuridad de mi pasado cerca y aún así me quieres. Me has hecho cambiar y sin tu ayuda no sabría que hubiese sido de mi vida. Te amo y, a pesar de que te lo digo cada día desde la distancia, no es nada comparado con todo el cariño que siento por ti. Gracias por haber aparecido en mi vida. Por eso escribo esta carta, para que algún día la puedas recibir, para que algún día puedas guardarla en tu cajón y leerla cuando te sientas sola. Porque recuérdalo, mi amor, eternamente estaré detrás de ti, susurrándote un "Siempre estaré a tu lado, mi princesa".

Te amo, preciosa.
De tu niña pequeña

P.D.: Tranquila mi amor, ya sabes que por ti esperaré lo que haga falta, tanto si son solamente meses como si son cuatro años. Yo estaré aquí, esperándote. Y es que eres lo más importante de mi vida. Gracias por todo lo que has hecho y haces por mí.

AMOR NOCTURN

Maria Nogales Pons

Per què ningú entén que estem fets l'un per l'altre?

Quan m'aixeco m'agrada molt saber que ets al meu costat. M'observes tot esperant, en silenci, mentre escullo la roba que em posaré i m'arreglo per marxar. Et deixo a l'habitació el rastre del meu perfum perquè segueixis pensant en mi i t'adonis que sóc el teu complement perfecte, que estem fets l'un per l'altre. I com cada dia, un cop més ens separem.

Odio aquesta part del dia, ja que fa que t'enyori i tingui noves ganes d'estar entre els teus braços i sentir les teves suaus carícies... Però haig de tornar a la realitat. M'acomio de tu, i surto tristament cap a la porta, a un destí no gaire desitjat. Quan arribo a l'institut, mentre algú recita la lliçó de Socials, m'expliquen el Teorema de Pitàgores o pintem un quadre a plàstica, penso en tu. En cada rei passat, en cada metre quadrat, en cada pinzellada... No sé com ho faig, però sempre t'hi relaciono i no aconseguixo treure't del meu cap. Quan a la fi surto d'aquesta presó, em sento feliç pensant que queda menys temps per retrobar-nos. M'enrecordo del teu suau tacte, la teva manera d'acariciar els meus cabells, de la manera tan original que només tens tu d'aconseguir calmar-me quan estic enfadada...

En arribar a casa, després de dinar, marxo a passejar amb les amigues. M'ensenyen els seus iPhone nous, el to de pintallavis que porten buscant fa temps, fotografies dels llocs somniats per anar de vacances...

Però al moment et torno a enyorar, ja que en escoltar la paraula "somni" sempre la relaciono amb tu. Acostumes a ser tan imprescindible que, sense tu, res té sentit.

A la fi arriba l'hora de retrobar-nos. Pujo corrent les escales que em porten a tu i veig que segueixes tan bé com t'he deixat aquest matí. M'acaricies els cabells com a mi m'agrada i em fas una última carícia de bona nit. Llavors, somiem junts. Sóc tan feliç de tenir-te al meu costat! M'encanta que sempre siguis el primer que veig al matí i l'últim abans de dormir. Ets tan especial per a mi!

Perquè, al cap i a la fi, sempre seràs el meu amor incondicional, llit meu.

HACE MUCHO TIEMPO M. Carmen Espino Lopez

Hace mucho tiempo que tu sonrisa me hizo estremecer...
Hace mucho tiempo que tu mirada me hizo ponerme nerviosa...
Hace mucho tiempo que tu cercanía se convirtió en un hecho necesario...
Hace mucho tiempo que empecé a amarte...

Con tu llegada mi vida cambió, con un antes y un después.
El antes era gris y monótono, fácil y recto. Una vida común en la que creí que era feliz y que no quería que cambiara. Pero entonces llegaste tú, con tu actitud despampanante bajo el sol y empecé a desear que cambiaras toda mi vida. Y tú cumpliste.

Mi vida acogió el arcoíris completo, se convirtió en difícil y cambiante, excitante. Solo entonces empecé a ser realmente feliz, tan feliz que algo decidió que no era justo que el resto del mundo fuera más desdichado. Y ese *algo* te tocó... Te tocó por dentro y rompió algo en ti. Una parte que se deterioraba cada día más. Pero nunca dejaste que ese *algo* ganara y me enseñaste a hacerlo igual.

Durante meses te vi sufrir como nunca lo había visto y aun así eras la persona más feliz del mundo, haciendo que te amara cada día un poco más. Riendo y llorando conmigo. Solo siento no haber cumplido, pues cada día era más desdichada como el mundo. No quería perderte mi amor, no podía hacerlo. Pero a nadie le importó lo que quisiéramos porque ahora ya no estás y yo no consigo dejar de amarte...

Mis horas se alargan como chicles entre lágrimas y dolor. Te hablo, te grito y te increpo pero tú ya no puedes contestarme porque ese *algo* ha ganado y no te lo permite. Te castiga por haber sido feliz hasta el último puto segundo de tu vida, por amar y reír como nadie. Porque eras así y *él* no podía soportar no tenerte. Y ahora estoy sola ante tu cuerpo vacío, donde has dejado tu maravillosa sonrisa, escribiendo lo que deseo decirte.

Algunos creen que estoy loca y necesito medicación, pero se equivocan. Solo estoy enamorada y te necesito a ti.

Al menos cada segundo que pasa estoy más cerca de ti, mi amor, más cerca de volver a ser feliz lejos, muy lejos.

Espérame y ámame porque yo lo haré a cada momento hasta volver a estar junto a ti.

Siempre tuya, te amo...

Ajuntament de Calafell
Regidoria de Cultura